

Arrest

nr. 123507 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing *de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11)* aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. OKITADJONGA ANYIKOY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam, in het bezit van een paspoort met visum, op 26 april 2014 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag, nadat verzoekster gehoord was inzake het doel van haar verblijf en de verblijfsomstandigheden, de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. De bestreden beslissing betreft de beslissing van 26 juli 2013 tot terugdrijving waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis werd gesteld. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...) Op 26/07/13 om 14:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel NATIONAIR werd door ondergetekende, (...), de heer/mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op (...) te Kinshasa geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 21/01/2010

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa

geldig van 25/04/2014 tot 25/07/2014

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Kinshasa met SN(...)

(...)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart om als toerist naar Duitsland te willen reizen. Betrokkene is in het bezit van een reservatie voor het hotel IBIS budget Keulen. Na contact met het hotel blijkt dat de reservatie is geannuleerd wegens "no show". Verder blijkt ook dat betrokkene over summiere toeristische documentatie beschikt over Duitsland. Na contactname met de broer van betrokkene die in Lille (Frankrijk) verblijft blijkt dat betrokkene niet voor toerisme naar Duitsland kwam maar dat het uiteindelijke doel was een medische ingreep in Frankrijk. De broer van betrokkene verklaart dat ze geen Frans visum aanvragen omdat de procedure te moeilijk is en er bovendien een waarborg moet worden gestort. Na confrontatie van betrokkene met deze feiten geeft zij toe dat dit het uiteindelijke doel was van het visum. Hieruit blijkt dat betrokkene niet langer voldoet aan de bepalingen die golden bij de afgifte van het visum".

1.4. De repatriëring van verzoekster is voorzien op 1 mei 2014.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

2.2. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.3. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

2.4. Bijgevolg dient de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal van de bestreden beslissing, *in casu* het Nederlands, waardoor de vraag van verzoekster niet kan worden ingewilligd.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Door de Raad werd in dezen op 29 april aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door partijen.

4. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift, als voorwerp van het beroep aanduidt *“la suspension en extrême urgence de l’exécution, ainsi que l’annulation pour violation des formes soit substantielles soit prescrites à peine de nullité, excès ou détournement de pouvoir, de la décision prise le 26/04/2014 »*.

Verzoekster heeft het aldus over 1 beslissing. Het stuk 1 dat door verzoekster ook als bestreden beslissing werd toegevoegd aan haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, betreft de beslissing van 26 juli 2013 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van essentieel belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer gewijzigd worden. Bovendien mag een verzoekster het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om in haar plaats het onderwerp van de vordering te bepalen. In het licht van deze lezing en gegeven het feit dat enkel de beslissing van 26 juli 2013 tot teruggedrijving werd gevoegd bij het verzoekschrift, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing *in casu* de beslissing van 26 april 2014 tot teruggedrijving betreft wat ook ter terechtzitting wordt gesteld.

5. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

5.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De repatriëring is voorzien op 1 mei 2014. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

5.3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen. Hij werpt eveneens een manifeste beoordelingsfout op en wijst op de principes van de goede administratie en de proportionaliteit.

5.3.3. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekster verklaart voor toeristische doeleinden naar Duitsland wil reizen, waarbij zij een summier toeristische documentatie en een hotelreservatie voorlegt. Na contact met het hotel blijkt dat de reservatie is geannuleerd wegens "no show". De broer van verzoekster die in Lille (Frankrijk) verblijft, verklaarde aan de telefoon dat verzoekster niet voor toerisme naar Duitsland kwam maar dat het uiteindelijk doel een medische ingreep in Frankrijk was. De broer van verzoekster verklaart dat ze geen Frans visum hebben aangevraagd omdat de procedure te moeilijk is en er bovendien een waarborg moet worden gestort. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd en geeft toe dat dit het uiteindelijke doel was van het visum. Hieruit blijkt dat betrokkene niet langer voldoet aan de bepalingen die golden bij de afgifte van het visum.

De motieven van de bestreden beslissing zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en laten verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

5.3.4. Waar verzoekster betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

5.3.5. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

5.3.6. De stelling van verzoekster als zou de gemachtigde moeten aantonen dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum niet waren vervuld op het moment van binnenkomst te Zaventem, mist juridische grondslag en houdt geen stand.

5.3.7. Uit het proces-verbaal van de Federale Politie van 26 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat over het reismotief van verzoekster het volgende is opgenomen:

"Betrokkene verklaart voor toerisme naar Duitsland te reizen. Ze is echter niet in het bezit van toeristische folders, stadsplannetjes of enige andere toeristische informatie. Betrokkene verklaart reeds eerder in Keulen geweest te zijn doch kan ons geen enkele bezienswaardigheid vernoemen.

Betrokkene is in het bezit van een reservatie voor hotel IBIS budget Keulen vanaf 25 april. Na contact name met het hotel blijkt dat de reservering geannuleerd werd wegens 'no show'.

Uit de vorige visa in het paspoort van betrokkene blijkt dat zij sinds 2007 meerdere keren naar België gereisd is (meestal eens per jaar). Uit de in- en uitreisstempels blijkt echter dat zij steeds te lang blijft.

Onderstaande tabel geeft dit duidelijk weer: (...)

Het visum van 2007 werd door de Préfecture du Nord verlengd tot 15.03.2007. Op 23.01.2008 heeft betrokkene een aanvraag ingediend bij de Franse ambassade voor het bekomen van een visum. Zij heeft dit echter niet bekomen en is daarom wederom met een Duits visum afgekomen. Verder heeft zij in 2011 en 2012 in- en uitgereisd zonder visum, vermoedelijk op basis van een Franse verblijfskaart. Betrokkene geeft hierover een onduidelijke uitleg. Betrokkene verklaart wel dat ze in 2007 naar Europa is gereisd voor medische redenen (hersentumor). Ze is hiervoor in behandeling geweest in Frankrijk.

Betrokkene verklaart broers te hebben in Lille, één van hen komt haar oppikken om met haar naar Keulen te reizen, zo verklaart zij. Een andere broer is advocaat. Het betreft INUNGU Laurent. Vermits wij de afhaler niet kunnen terugvinden nemen wij contact op met haar broer Laurent. Deze verklaart dat zijn zus elk jaar op medische controle komt in Frankrijk. Hij verklaart ook dat zij nu naar Frankrijk reist voor een operatie aan haar rechteroog. Zij wordt behandeld in het ziekenhuis van Valenciennes, dient neurologie. Wanneer wij hem vragen waarom zij steeds met een visum voor Duitsland komt beweert hij dat het veel te moeilijk is voor een Frans visum te bekomen en dat zij een waarborg dienen te storten. Hieruit blijkt duidelijk dat de respectievelijke visa steeds op basis van een vals reismotief werden afgeleverd.

Wij vragen betrokkene nogmaals wat haar reismotief is. Betrokkene blijft bij haar eerdere verklaring, nl toerisme. Wanneer wij haar confronteren met de verklaringen van haar broer geeft betrokkene toe en zegt ze dat ze schrik had om ons de waarheid te zeggen.

Betrokkene is in 2013 ook naar Frankrijk gereisd. Toen heeft ze de reisduur van haar visum wel gerespecteerd. In bijlage scans van alle visa en stempels.

Betrokkene(n) is/zijn zeer regelmatige bezoeker(s) van het Schengengebied. Dit kan aangetoond worden a.h.v. de veelvuldige Schengenstempels in zijn/haar/hun paspoort.

Verblijfsadres: Betrokkene verklaart te zullen verblijven bij haar broer in Lille”.

Verzoeksters betoogt dat de grenscontrole heeft plaatsgehad na het verlopen van de reservatie bij het hotel IBIS budget Keulen. De toelichtingen over “no show” wat niet zou betekenen dat verzoeksters hotelreservatie geannuleerd werd, kan niet overtuigen nu de Raad vaststelt dat uit voornoemd proces-verbaal blijkt dat verzoekster dit niet heeft opgeworpen tijdens haar ondervraging door de Federale Politie. Verzoeksters bewering dat ze reeds vele keren naar Europa kwam en dat er dan ook geen redenen zijn om te veronderstellen dat verzoekster andere motieven heeft bij haar binnenkomst of dat ze het vertrouwen geniet van de Duitse ambassade, kunnen de beoordeling in de bestreden beslissing niet ontkrachten, te meer dit niet wordt gesteld en verzoekster overigens telkens in Frankrijk verbleef. Wel wordt vastgesteld dat het reisdoel niet overeenstemt met wat verzoekster stelt bij haar binnenkomst en zoals het volgens haar werd aangebracht bij de visumaanvraag.

Op het eerste zicht toont verzoekster met haar uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling dat zij op het ogenblik dat zij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen niet bij machte was om dit te doen, niet aan.

Zij toont op het eerste gezicht ook niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of geen rekening zou gehouden hebben met dienstige stukken die zij aanbracht of de verklaringen die zij aflegde op het ogenblik dat zij poogde het Schengengebied te betreden.

5.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige concrete vaststellingen van de gemachtigde niet betwist of weerlegt. Integendeel, verzoekster geeft toe dat het eigenlijke doel een medische opvolging was.

5.3.9. Verzoekster slaagt er derhalve op het eerste zicht niet in aannemelijk te maken dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden wel degelijk voldoende zou hebben verduidelijkt waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten om verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er wordt geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

5.3.10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

5.3.11. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK